

laste-issa; miino ümber öitfesiid nooruse lustis kümme tuggewad poega ja nelliteistkümme priisked tüttarlasi, kes ühheskoos rõemfasi ellasiid. Miino kallis naisoke, kassa suggu esimene loom, kaswatas lapsokesi Jumala kartukses ja waggadukses ülles, egga koormand meid ialgi pätoiduse murre, sest meil olli rahholikses ello-paigas iggapäwane leiwapallose rohkesti õnnistatud. Ühhe rikka mõisnikko kõrge märidega ümberpiiratud kindel õu olli meie koddo, ja kuus suurt koera meile wahhiks. Seal ellasime kartmata; koerad armastasid miino lapsi ja kaitsefid neid kui silma terra, et mingi suggust wigga ei piddand sündima. Agga Reinowadderi kurri südda läks meie õnne ülle kaddedaks; ta luustis sallamahti mittokord õue ümber ja piddas nõu, kudda meid kimbutada. Õmetegi ei sanud ta ial meist jäggo; koerad ollid walwsad ja pelletasid kohhe tedda metsa taggasi. Üksokord kihutasid koerad tedda tüf maad tagga, wõtsid rõõwli kässile ja lõhkusid ta kassoka mehhe kombel purruks, et ta tükkil aeal ei ussaltand taggasi tulla. Agga kuulge, armoline issand! mis pettuse läbbi üllekohtune loom wiimaks meist wõitu sai. — Mõne nädjala pärrast tulli üks wagga jumalafõna: kuulutaja mees meile wõersi, pikka mušta kue sisse mässitud, et niina ots agga pissut wälja paiõtis; wõeras näitis mulle kirja, mis teie künninglikko pitseriga kinni olli pandud. Kirjas seisis: kudda teie kõige riigi-loomadele rahho lassite kuulutada, ja Reinowadder, kes isse kirjakandja olli,

rälis mulle pikkemalt, et tema endisiid pattu kahhetsedes nüüd jumalafõna: kuulutajaks assunud ja kindlasti tõutanud, maad möda ümber käia ja ilmlikko lastele taewa: teed juhhatada. Ei piddand nüüd kellegil tema polest kartust ollema, sest ta olli tõutanud, ei ial enam libhatükki oma suhho wõtta. Tunnistuse tähheks näitas mulle mõned weiked ramatokesed, mis wallitsetud rahwas issekeskis luggewad. „Issand Õnnisteggi ja olgo sünoga!“ üidis ta minnes. „Mul ei olle mahti kauemine aega wiita, sest mul on täna weel paljo pühha tallitamisi ja palweteggemisi.“ Minnes wõttis Saulo: ramato taskust ja akkas sure eälega luggema ning laulma, agga ta südda mõtles kurja ja ahwardas meile ukkatust. Ma ruttasin naise ja laste jure taggasi, kuulutasin rõemuga, mis praego ollin kuulnud ja näinud. Et meil middagi kartust enam ei olnud, läksime kõige perrega õuest wälja. Kui parrajalt päwa paiõstel wäljal siblistime ja kuiwa mulla sees pühherdasime, ehmatas Reinowadderi kurjus meid äkkitselt. Tema olli põesa tahha peito läinud, kargas kui tuul wälja, wõttis mo kõige armsama lapse suhho, läks mõne sammo eddasi ja sõi lapsokese meie silma ees ärra. Nüüd kus ta maggusad rooga korra maitseanud, ei jätnud ta meid kuski enam rahhule, ja ei jõudnud küttid egga koerad meid tema kawwaluse cest kaitseada. Päwal ning õsel romas ta sallamahti meie jure ja rõwis aega möda üks teise järrel kõid mo wäetikesed, kinni ta eile mo wiimse tüttar: